

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 października 2013r.,
sprawy M. H.
skazanego z art. 286 § 1 kk i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 15 marca 2013 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 22 czerwca 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. D. - Kancelaria
Adwokacka kwotę 442,80 zł (słownie: czterysta czterdzieści dwa
złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % VAT za sporządzenie i
wniesienie kasacji;**

**III. zwalnia skazanego M. H. z obowiązku uiszczenia kosztów
sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 22 czerwca 2011 r., uznał M. H. za winnego przestępstwa opisanego w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. skazał oskarżonego na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację wnieśli oskarżony i jego obrońca.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 15 marca 2013 r. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, iż oskarżonego M. H. uznał za winnego tego, że w dniu 22 lipca 2005 r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i po odbyciu w okresie od dnia 17 lutego 2001 r. do dnia 9 lipca 2003 r. i od dnia 30 czerwca 2004 r. do dnia 19 maja 2005 r. części kary łącznej 13 lat pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego z dnia 8 maja 2006 r., obejmującym wyroki skazujące m. in. za umyślne przestępstwa podobne z art. 286 § 1 k.k., z art. 205 § 1 d.k.k. i z art. 199 § 1 d.k.k., a nadto w zamiarze, aby A. B. dokonała czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu - i to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej - spółki P. S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia tej spółki w błąd co do możliwości finansowych wywiązania się z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, ułatwił jej popełnienie tego czynu zabronionego w ten sposób, że wystawił stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu i uzyskiwanych przez A. B. dochodach w firmie „E.-E.” PHU - tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Od przedstawionego wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego, który orzeczeniu zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego, tj. art. 366 § 1 w zw. z art. 2 § 2 w zw. z art. 4 w zw. z art. 167 i art. 410, art. 438 pkt 2 k.p.k. polegające na nieprzeprowadzeniu dowodu z przesłuchania w charakterze świadków [...], a przez to zaniechanie wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy dotyczących popełnienia zarzucanego oskarżonemu M. H. czynu, co skutkowało oparciem zapadłego orzeczenia na niepełnym materiale dowodowym, a także wydaniem go w oparciu o dowolne ustalenia świadczące o istnieniu u oskarżonego znamion (zamiaru oskarżonego) popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 w zw. z art. 286 § 1 i art. 64 § 1 k.k.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz zmienionego nim wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Pod pozorem rzekomego rażącego naruszenia prawa związanego z nieprzesłuchaniem wskazanych w niej świadków, sprowadza się w istocie do próby zakwestionowania ustaleń faktycznych i domagania się wywołania ponownej kontroli orzeczenia Sądu Rejonowego tym razem przez Sąd Najwyższy, co jest niedopuszczalne.

Z przepisów dotyczących kasacji wynika, że w stadium tym niedopuszczalne jest kontrolowanie przez Sąd Najwyższy poprawności dokonanych ustaleń faktycznych. Sąd kasacyjny – jak już wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie – może jedynie zbadać, czy Sądy orzekające w sprawie przy dokonywaniu tych ustaleń, nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku. Zatem kontroli w trybie kasacji podlegają nie ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania.

Obrońca w uzasadnieniu kasacji ponownie wskazuje na potrzebę przesłuchania w charakterze świadka J. N. odwołując się do zeznań M. P. Rzeczywiście M. P. podał, że do obowiązków sprzedawcy należało sprawdzenie wiarygodności przedstawionych przez klienta dokumentów, weryfikacja danych osobowych oraz ocena możliwości zawarcia umowy. Weryfikacja ta odbywa się przed zawarciem umowy, na co wskazują zeznania tego ostatniego świadka, który podał, że jeżeli przedstawione dokumenty są niewystarczające lub budzą wątpliwości co do ich autentyczności, powinno dojść wówczas do odmowy podpisania umowy z klientem. Jak wskazuje przy tym doświadczenie życiowe, weryfikacja dokumentów i danych osobowych przy zawieraniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych polega jedynie na zapoznaniu się przez przedstawiciela operatora telekomunikacyjnego z przedstawionymi przez klienta dokumentami. Pamiętać przy tym trzeba, że jak wynika z ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego opartych na zeznaniach A. B., skazanego nie było w miejscu i czasie

zawarcia umowy ze spółką P. S.A. Przysłuchanie świadka J. N., jak słusznie stwierdził Sąd odwoławczy, nie mogło zatem przynieść istotnych ustaleń w zakresie zamiaru skazanego, do czego odwoływał się przecież w treści zarzutu obrońca skazanego.

Skarżący kwestionuje również stanowisko Sądu Okręgowego w zakresie stwierdzenia, że skoro z zeznań M. P. nie wynikały jakiegokolwiek informacje dotyczące zamiaru oskarżonego, a przy tym M. H. nie wnosił o uzupełnienie przewodu sądowego, to należało przyjąć, iż również oskarżony uznał materiał dowodowy za kompletny. Zdaniem obrońcy należało w takiej sytuacji przeprowadzić dowody z urzędu. Stanowisko to jest o tyle niezrozumiałe, że przecież Sąd odwoławczy – jak już wyżej wskazywano - uznał, iż zbędne było przesłuchanie J. N., a A. P. - niemożliwe, co jednak i tak nie miało większego znaczenia dla sprawy wobec uwag poczynionych w przedmiocie możliwości przypisania M. H. pomocnictwa do oszustwa, w tym i wymaganego zamiaru.

Wskazywanie w związku z powyższym, że okolicznością sporną pozostaje zamiar oskarżonego, również nie może przekonywać wobec jednoznacznej treści całego uzasadnienia tego Sądu, w którym przekonująco wykazano możliwość przypisania skazanemu wymaganego zamiaru (por. str. 8-11 uzasadnienia). Zwrotu „okoliczność sporna”, którym posłużył się Sąd odwoławczy na str. 5 uzasadnienia, użyto w odniesieniu do samego faktu kwestionowania w apelacji przez obrońcę możliwości przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 18 § 3 w zw. z art. 286 § 1 k.k. z uwagi na rzekomy brak po jego stronie wymaganej postaci zamiaru.

Autor kasacji kwestionuje również uznanie przez Sąd Okręgowy za niemożliwe przesłuchanie świadka A. P., podnosząc, że Sąd ten nie wykonał żadnych działań w celu przeprowadzenia tej czynności i nie zweryfikował informacji uzyskanej w stadium postępowania przygotowawczego.

Z informacji Policji (k. 37), do której odwołał się Sąd Okręgowy, wynika jednak nie tylko, że A. P. wyjechał w 2006 r. z rodziną na stałe do Irlandii, nie podając sąsiadom aktualnego adresu, ale także, iż zdał on mieszkanie w P. przy ul. R. 8/5, do którego to adresu odwoływał się obrońca. Powyższe dodatkowo potwierdza zamiar wyjazdu na stałe, ale i brak możliwości przesłuchania A. P. przez Sąd, jak i w drodze pomocy prawnej.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.